

RECOPILACIÓ DE RELATS..

-DESDE KASABLANKA. EXPLICANT EL PROCÉS
I LA VIVENCIA DEL DESALLOTJAMENT AMB L'AJUNTAMENT DE
MOLINS DE REI

DESOBEDIENCIA I SOLIDARIAT
ATUREM EL DESALLOTJAMENT!



KASABLANKA
Ocupada desde 1996
NO ES TOKA!

-I ELS ESCRITS ANARQUISTES PUBLICATS
PER ALMA APÀTRIDA



KASABLANKA ALMA APATRIDA



Introducció:

El conflicte de l'Ajuntament de Molins, governat per un front interclassista i burgès amb la participació dels suposats anti-capitalistes de la CUP, ha entrat amb conflicte amb el projecte irreductible i llibertari de Kasablanka. Es tracta d'un exemple a nivell local, de que l'objectiu, des d'un inici, dels anomenats independentistes revolucionaris (posteriorment Esquerra Independentista per no espantar a la clientela electoral) era només acumular el suficient capital polític antisistema per sacrificar-lo al "gran moloch" del nacionalisme burgès.

No podia ser d'una altra manera, doncs un moviment forjat en els cercles d'una intel·lectualitat desclassada i desitjosa d'ascendir socialment només podia concebre la lluita anti-capitalista com a mèrits en un "Curriculum Vitae" que entregar al seus amos polítics per deixar de sobreviure als marges del sistema i fer-se un lloc com a intel·lectuals perifèrics de la "Casa Gran del Catalanisme".

Amb la intenció de destapar tota aquesta estafa, i deixar al descobert el frívol caràcter dels qui en un moment es van pretendre companys de viatge, l'assemblea de Kasablanka i el bloqueig anarquista "alma apàtrida" publiquem aquest recull de textos crítics amb la CUP i amb aquells que incomprendiblement els hi fan seguidisme.

Una modesta contribució al debat i l'acció per seguir construint un moviment llibertari i d'okupació que rebutgi els cants de sirena de tots aquells que pretenguin representar-nos i desviar-nos del camí de la Revolució Social i l'Anarquia.

Kasablanka

Alma apàtrida

Cupaires de l'Ajuntament de Molins demanen diàleg amb Kasablanka per aturar el desallotjament. Kasablanka ingovernable no cedeix al xantatge

Atac amb bombetes de pintura dins la seu del Pdecat a Molins de Rei, pancartes, pintades, cartells, comunicats...tot en solidaritat contra el desallotjament de Kasablanka i de suport a la manifestació okupa del proper 1 de desembre a les 19h a Plaça Universitat de bcn, ha posat nerviosos als cupaires de l'Ajuntament, i reaccionen demanant ara diàleg amb Kasablanka per segons diuen, fer efectiva la expropiació sense la clàusula de "libre de cargass" que obliga a l'antiga propietària a desallotjar, desdient-se així sense complexos del que havien mantingut fins ara (amagant-se amb l'excusa que la clàusula ja i era, pretenien desallotjar sense embrutar-se les mans, i ara, quan se'n adonen que la campanya els podria perjudicar, demanen diàleg per treure'n redit polític per debilitar-nos, ni volen ni poden entendre'ns.

**RES A PARLAR RES A NEGOCIAR
KASABLANKA INGOVERNABLE**

A continuació un breu comunicat de resposta de Kasablanka a la interessada petició de diàleg de l'Ajuntament, on hi participa la Cup...

Kasablanka no cedeix al xantatge i anuncia: RESPONDREM LLUITANT

La Cup de l'Ajuntament de Molins demana diàleg amb Kasablanka com a condició per aturar el desallotjament, Kasablanka no cedeix al xantatge i respon anunciant



Total per a què? Per acabar convertint aquests referents en una versió esbiaixada i producte de consum per a la petita burgesia i una minoria d'intel·lectualoides desclassats i estridents.

El moviment llibertari és, i va ser, fonamentalment una expressió social i política dels interessos de la classe treballadora que no són altres que aconseguir millores en les condicions de vida amb la perspectiva final de l'ensorrament del sistema estatal i capitalista. La solidaritat de classe és el que hi era més important, doncs. En aquest context, és perfectament comprensible, i no nego, la presència al seu si de postures diferents en quan al debat territorial. Però voler sobredimensionar aquest aspecte respecte l'anterior, volent derivar un corpus ideològic o doctrinal de situacions conjunturals com va fer Martí Font, només pot tenir la conseqüència de produir una fractura dins la nostra classe per motius identitaris. Per molt que insisteixin l'anarco-independentisme no té sentit com no existeix res organitzat anomenat "anarco-espanyolisme".

No podem permetre que es vulgui fer partícip a l'anarquisme, doctrina de fraternitat universal, d'aquest debat trampós on les cartes ja estan marcades abans de començar. Mantinguem-nos en peu, doncs, contra tota política contrària a la solidaritat obrera sinó volem que ens converteixin en un significant buit, llest per a ser utilitzat com a reclam electoral, en una societat polaritzada per quelcom que no ho val en absolut.

Visca el comunisme llibertari

Visca l'anarquia Alma apàtrida

alma apàtrida



reflexions llibertàries transfrontereres

<http://alma-apatrida.blogspot.com>

Escrit per:

Alma apàtrida, Jip i Kasablanka

Portada i Contraportada

Laia Trapera

Maketació

Edu

Publicat el 23 de Novembre de 2019



mobilitzacions fent una crida a la solidaritat rebel. Aquest es el comunicat de Kasablanka per donar-los resposta.

Res a parlar res a negociar

L'Ajuntament de Molins de la Cup, Pdecat i Esquerra vol desallotjar KASABLANKA, l'espai okupat mes antic del poble i dels primers arreu.

L'Assemblea d'Okupes i la de Kasablanka ens hem posat en marxa per fer-hi front amb totes les nostres eines. Mentrestant el procés per desallotjar continua.

Hem deixat clar des del principi de les mobilitzacions que Kasablanka es ingovernable i que defensar-la per nosaltres es en primer lloc, defensar-la de qualsevol autoritat o partit polític. Que l'okupació reivindicada de cases segueix sent per nosaltres un instrument de lluita amb una gran força i que les negociacions amb institucions només serveixen per debilitar-la.

L'Ajuntament no es mes que l'administració local d'un sistema burges, miserable i criminal, que defensa els interessos dels rics, i la resignació docil dels explotats. Administreu la misèria d'un sistema miserable que nosaltres combatem.

Sota l'aparença i estètica revolucionària, exerciu encantats el paper d'intermediaris pacificadors, domesticant la dissidència. Que ens voleu fer creure? Que es poden delegar els nostres problemes, els nostres somnis o lluites a uns polítics a sou del sistema? Ni ho volem ni ho creiem! No farem el joc a cap partit polític i no entregarem Kasablanka ni cap lluita a ningú.

Es que no compreneu que es Kasablanka? No enteneu la paraula ingovernable? Es que es pensen que som com ells, dient una cosa i fent la contrària?? Es que no entenen que no els comprem la moto? Aquet es l'anti-capitalisme de la Cup??

PERQUE DEFENSEN ELS HEREUS I DESALLOTGEN ELS DESHEREDATS??

Sabem que l'única manera d'aturar el desallotjament es la lluita, per això des d'aquest manifest donem tret de sortida a les properes mobilitzacions per defensar Kasablanka i no cedir al xantatge de l'Ajuntament.

ARA JA ESTÀ TOT CLAR, NOSALTRES ENS REAFIRMEM AMB EL COMPROMIS INSUBORNABLE PER SEGUIR INGOVERNABLES. ES PER AIXO QUE QUAN ARRIBIN LES PORES I ELS ANTIDISTURBIS ENS TINDRAN DAVANT, FELIÇOS PER DEFENSAR EL QUE ESTIMEM, ARA JA SABEM QUI HI HAURÀ DARRERA.

ENS VEIEM ALS CARRERS.



La CUP com a fenomen lumpenintel·lectual

Fa cert temps, vaig sentir a dir a l'africanista català Ferran Iniesta que l'origen del conflicte de Casamance (regió de Senegal que lluita per la seva independència, el principal grup guerriller de la qual va firmar un alto el foc el 2014) no s'havia de buscar tant en explicacions de tipus ètnic o religiós sinó en la presència d'un subjecte social determinat, el "lumpenintel·lectual": al ser aquesta regió la més escolaritzada del país produïa un excedent de mà d'obra qualificada que no trobava on poder posar en pràctica els coneixements adquirits i, per tant, la seva frustració el portava a engreixar les files de la guerrilla independentista. Aquest concepte vé a ampliar la utilització del terme "lumpen" que el marxisme havia associat al proletariat (quan parlava de les seves capes més baixes i desorganitzades) o quan els autors llatinoamericans de la "Teoria de la Dependència" parlaven de "lumpenburgesia" per referir-se a que els sectors capitalistes dels seus respectius països eren precaris i dependents i no constituïen una vertadera "burgesia nacional".

Crec que en el cas del Casamance o del Rif marroquí, per exemple, no podem parlar d'una burgesia nacionalista o regionalista que, des de perspectives més o menys "democràtiques", s'oposin al centralisme dels seus respectius Estats perquè la mateixa estructura política nacional n'impeix la seva formació (com ens recordava un company rifeny a una xerrada sobre les protestes a aquesta zona realitzada a Martorell el juliol de l'any passat). Però en el cas de Catalunya és just al contrari i la seva ideologia irradia de dalt a baix tots els segments de la nostra societat perdent força a mesura que descendeix en l'estructura de classes, com senyalen alguns estudis sociològics.

Per tant, si tenim en compte que segons dades del Ministerio de Educación, menys del 10% dels estudiants universitaris són fills de pares no universitaris i que, a la seva època potser més que ara, les titulacions universitàries constituïen una perspectiva de mobilitat social ascendent, ens trobarem la base sociològica de la forta presència de l'Esquerra Independentista a les Universitats a través d'organitzacions com el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC): militància que davant la creixent precarització del mercat laboral es veurà abocada a una precarietat creixent, entrant a formar part d'aquest "lumpenintel·lectual". Però quina és la psicologia d'aquest sector social? Com he dit abans, la ideologia burgesa irradia la societat i la Universitat no n'és cap excepció: ho fa a través del mite de la meritocràcia, és a dir, la promesa fal·laç que repeteixen com a lloros els docents servils de la institució consistent en que a través del seu pas per aquesta s'ascendeix en l'estructura de classes.

ten interpel·lats a recuperar la memòria obrera i llibertària a Esparreguera o a on sigui (similar procediment van seguir els veïns navarresos de Cascante amb l'anarquista Lucio Urtubia sense caure en aquest despropòsit tot i ser molts d'ells membres i simpatitzants de l'esquerra abertzale). L'esperpèntic acte va continuar al Casal Popular "Les Canyes" on el guru de l'anarco-independentisme Jordi Martí Font va fer la presentació del seu "Llibre Negre" on recull una sèrie de figures i manifestos que enllacen el catalanisme i l'anarquisme. Durant el torn d'intervencions se l'hi va qüestionar vàries de les afirmacions que feu com la idea de que la revolució anarquista a Catalunya hagi estat la més important (obviant la d'Ucraïna i Manxúria) o el fet que Emili Guanyavents continués militant a les files anarquistes en el moment d'escriure la lletra de "Els Segadors".

La conversa va pujar de to quan es va començar a discutir sobre el caràcter "revolucionari" del Procés o sobre els sous de la classe política parlamentària de la qual la CUP també forma part. Davant d'això es van sentir alguns comentaris despectius respecte l'edat d'un dels nostres companys, totalment fora de lloc, mentre una companya recriminava als organitzadors anar de la mà de Convergència que són els continuadors del franquisme a Catalunya. Aquesta última invectiva va ser resposta amb evasives mentre seguien amb la matracada de "l'anarco-espanyolisme" i demés banalitats identitàries a les que ens tenen acostumades.



El fet d'utilitzar el llegat ideològic d'una corrent proletària com l'anarquisme dins d'aquesta estratègia és especialment greu per quan suposa intentar atreure els seus simpatitzants (alguns d'ells antics militants de la CNT d'Esparreguera) per defensar una política que, a nivell català, suposa fer de furgó de cua dels seus principals enemics històrics. No es pot tenir a una mà Salvador Seguí i a l'altra Francesc Cambó. Aquest discurs bipolar és d'una nocivitat tal que amenaça en deixar sense referents ideològics revolucionaris a una classe treballadora que, com a conseqüència, pot llençar-se desorientada a recolzar les propostes polítiques més reaccionàries.

Kasablanka irromp en l'acte de presentació de la Cup a Molins sense Rei

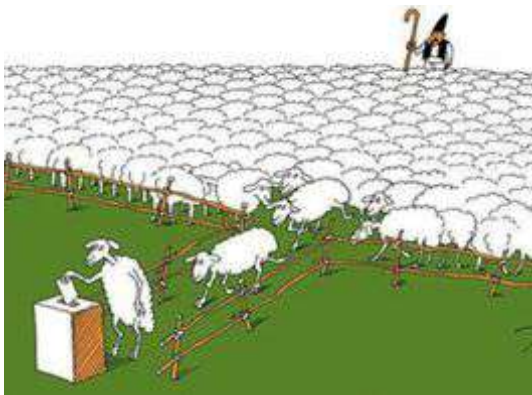
Avui 8 de Maig a Molins, la Cup celebra l'acte de presentació de campanya en una plaça del poble. Quan arribaven al final de l'acte i anunciaven que seguirien informalment en el Casal Popular (Bar) LA BARRINA, vam irrompre 5 persones amb una pancarta que deia "LA CUP MENTEIX, L'AJUNTAMENT DESALLOTJA, KASABLANKA INGOVERNABLE. Algú va tractar de impedir-ho de forma agressiva. Però l'acció ha estat un èxit. La cup retratada com a hipòcrita i mentidera (especial fàstic escoltar les cançons i la xapa revolucionària mentre el consistori de l'Ajuntament, del que formen part, desallotgen cases).

**LA NOSTRA LLUITA SEMPRE
INGOVERNABLE.
ENS VEIEM ALS CARRERS!!!**

La CUP d'Esparreguera fa electoralisme amb la memòria històrica del moviment llibertari

El passat divendres 10 de maig a les set de la tarda es va produir, en aquesta localitat del Baix Llobregat Nord, l'inici dels actes de campanya electoral de l'autoanomenada Esquerra Independentista de cara a les municipals. Fins aquí poc a dir. No m'interessa en absolut el què tinguin a dir els que aspiren a gestionar uns Ajuntaments on no es pot, ni en la majoria de les ocasions es vol, canviar res de substancial degut a la multitud d'impediments burocràtics i legals, al servei del capitalisme i la sacrosanta propietat privada, que atrapen com una teranyina enganxifosa qualsevol voluntat real de canvi.

El que ens va crisar però, a mi i a algunes companyes de la CNT, és l'ús de la figura, en aquest acte, de l'anarcosindicalista esparreguerí Dámaso Hinojosa (assassinat per la Guàrdia Civil l'any 1933 quan va intentar acostar-se al local confederal on hi estaven fent un registre policial) dins el marc de la campanya electoral municipal, per varis motius: La Confederació Nacional del Treball (CNT) és, i era aleshores, una organització obrera apolítica (en quan a partits, parlaments etc.) i no és lògic que se n'utilitzi deliberadament el seu llegat descontextualitzant-ne l'ideari de les persones que hi militaven. Aquesta denúncia que fem no és nova: ja fa uns anys la mateixa formació política va homenatjar a Barcelona, amb les seves sigles, la figura de l'anarquista Josep Lluís Facerías rebent una esbrancada de vàries activistes del moviment llibertari.



Tot això es va fer saber als organitzadors d'un acte que en la mitja hora que durà ni tan sols feren esment al nom del sindicat en què militava el company Hinojosa. Davant les crítiques que vam rebre, haig de dir que hi ha mil alternatives de cara a rendir l'homenatge que es mereix aquest anarcosindicalista com, per exemple, no firmar o firmar amb un nom genèric i inclúsiu de tots i totes aquelles que se sen

Aquells que s'han cregut aquest "conte de fades" acaben amb una consciència escindida entre el que esperaven de la societat i allò que s'hi troben, però com que les formes culturals acostumen a sobreviure als canvis en la realitat material segueixen sent participants d'aquest somni meritocràtic i la seva traducció en la seva adhesió acrítica a l'imaginari nacional burgès català convertint-se en un autèntic submarí ideològic dintre d'una classe treballadora cada cop més precaritzada i les seves minories vertaderament anticapitalistes. D'aquí les afirmacions fetes per un company llibertari que del "cavall de troia dels moviments socials a les institucions" haguem passat a un procés a la inversa amb el seguidisme i claudicació constant que ha fet l'Esquerra Independentista, a través del seu braç electoral, a les polítiques de la burgesia catalana i que culminen amb l'abstenció a la investidura de l'admirador personal dels feixistes germans Badia, Quim Torra.

Com ens recordava Evaristo de "La Polla Records": "...y llaman Universidades a criaderos de mutantes". Avui dia aquests mutants ideològics a través d'un autèntic pastiche de populisme, leninisme d'anar per casa i pseudoanarquisme constitueix la principal avantguarda de la contrarevolució petitburguesa dins d'un moviment obrer, llibertari i anticapitalista fragmentat i desorientat: desorientació que, fins i tot, desemboca en recolzar organitzacions de la classe mitjana i defensar-ho posteriorment amb vehemència a jornades anarquistes davant la incredulitat dels assistents.

Dels anarquistes depèn revertir aquesta situació abans no sigui massa tard.

Ens hi juguem molt.

Alma apàtrida



El passat dimarts 18 de desembre... Acció i solidaritat per aturar el desallotjament de Kasablanka

El passat dia 18 de desembre a Molins de Rei diversos grups solidaris amb Kasablanka han tancat dos de les principals entrades de la ciutat, la intenció del col·lectiu era tancar-ne les quatre però una forta presència policial ha limitat la nostra acció. Paral·lelament un grup de solidaris ha aconseguit bloquejar la diagonal amb una pancarta subjectada amb cadena que n'ha bloquejat la entrada durant 25 minuts aproximadament. Des de Kasablanka agraïm les mobilitzacions i la solidaritat.

Estem preparant un comunicat per desmentir la burda mentida de la Cup de l'Ajuntament que mentre afirma estar en contra del desallotjament, segueix sense retirar la clàusula "libre de cargues" que obliga a la propietària expropiada a desallotjar.

Per això hem de seguir recordant, que quan arribin els gossos amb les seves porres ens tindran davant, contents per defensar el que estimem...seguim sabent qui s'amaga al darrera.

Seguirem lluitant als carrers

KASABLANKA INGOVERNABLE

Kasablanka (Molins de Rei): Estem okupant des de les 4 de la tarda l'Oficina de Territori i Sostenibilitat

Després de demanar als treballadors que marxessin ens hem tancat a l'Oficina de Territori i Sostenibilitat per a destapar les mentides de l'Ajuntament. Volem donar les gràcies a totes les solidàries i creiem que amb aquesta acció deixem clar que res tenim a agrair a l'Ajuntament i als mentiders de la Cup i que la lluita ingovernable és i serà per Kasablanka el camí.

Acció de Kasablanka pot aturar el desallotjament

Al voltant de les tres i mitja del migdia hem invitat a sortir a les treballadores i treballadors de l'Oficina de Territori i Sostenibilitat de Molins, ho hem fet per exigir a l'Ajuntament del Pdecat, Cup i Esquerra que retiressin la clàusula per desallotjar Kasablanka.

Ho hem aconseguit i només ho hem d'agrair a totes les que us heu mobilitzat,



Kasablanka som totes!

Les Cup retratades com el que són, burgesos mentiders. Kasablanka seguirà sent un espai ingovernable, una mica caòtic però sempre lluny de fer el joc a cap partit ni autoritat, seguirem sent ingovernables. Salut i anarquia!!

La flagrant contradicció de l'esquerra "d'alliberament nacional" catalana en una societat de capitalisme desenvolupat

1) La problemàtica adaptació del "tercermundisme" d'esquerra a les "nacions sense Estat" del Primer Món

A finals del seixanta i principis dels setanta el món estava en ebullició: s'havien viscut les protestes del maig del 68 a París, que s'han d'emmarcar en la solidaritat internacionalista amb la lluita del poble vietnamita contra l'imperialisme nord-americà, i les colònies portugueses de Guinea-Bissau, Moçambic i Angola havien accedit a la seva independència. Aquestes lluites estaven inspirades en la doctrina del "tercermundisme", que culpava al colonialisme occidental del subdesenvolupament dels països que n'havien estat víctimes, però, de la mateixa manera que ho havia fet amb les elits educades autòctones dels països del Tercer Món, aquesta doctrina es va estendre a l'estudiantat universitari de les "nacions sense Estat" dels països desenvolupats com, per exemple, Quebec, Euskadi o Catalunya.

I aquest fet planteja una problemàtica: Com es pot extrapolar una ideologia pensada per a colònies, és a dir, per a països amb una estructura econòmica depenent, fonamentada en els monocultius agríco-

rrido tradicionalment en el moviment del que forma part "Endavant" que ha estat protagonitzat, majorment, per assemblees de facultat i cicles intel·lectuals i en donde la seva corrent proletària ha estat més ben minoritària (i avui inclús se mostra alguna discòrdia amb els seus límits generals).

3) El cansino mantra de les "clases populares"

Es curiós que en el document de marras se denunci el interclasse del soberanisme governamental i se aposte, a la seva vegada, per encorsetar a la classe treballadora dins d'un terme ambigu que se repete insaciablement. Històricament l'ús de lo "popular", en el si de les organitzacions de esquerra, ha significat la defensa d'una aliança del proletariat amb els sectors "progresistes" de les classes mitjanes. Però, en aquest cas, no se veu la aliança per cap costat i "clases populares" se converteix en un eufemisme del mejunje entre una massa d'intel·lectuals precaris sense consciència de classe i alguns sectors de la petita burgesia exaltada per el discurs independentista. Se tracta d'un plantejament de "Frente Popular" sense obrers, a los que se espera que se incorporen jugant un paper subordinat, que adquireix, per lo tant, reminiscències nacional-comunistes, per constituir-se la seva vanguardia com alguna cosa aliena a la "consciència de classe" del proletariat.

4) Frostis de CUP, reprimida energia ¡Despierta al nazbol que hay en ti!

¿Quié no recuerda aquel anuncio de Kellogg's de finales de los '80 donde unos cereales despertaban al tigre dormido de los niños? El alimento meritocrático que distribuye la burguesía, entre las capas intelectuales proletarizadas furiosas por ser, una y otra vez, excluidas de los beneficios y el

reconocimiento del establishment pujolista, permite alargar su agonía a la espera de tiempos mejores donde los viejos representantes del "mundo de la cultura" serán substituidos por sangre más joven. Para eso, hay que hacer un esfuerzo más en desactivar la potencialidad revolucionaria de los movimientos sociales, convirtiéndola en el capital político que necesita la vanguardia bohemia de los lumpenintelectuales, a fin de presentar sus credenciales como mediadora ante el poder establecido por la mafia convergente, deseosa de contar con semejante bisagra entre ella y un mundo subterráneo que detesta profundamente.

5) La revolución política o la autocelebración de la impotencia

Endavant define el "proceso de autodeterminación" como una "revolución política". Shin chae-ho, anarquista coreano, diferenciaba claramente entre esta y una "revolución social" pues la primera sólo cambia de manos el poder. La apuesta por la primera, en detrimento de la segunda, ejemplifica el carácter limitado de su propuesta de cambio. Dichos límites tienen que ver con la incapacidad de su movimiento por afectar la estructura económica de la sociedad y, por tanto, el carácter superficial de su propuesta política.

Así, cabe concluir también, que la lucha de líneas dentro de la izquierda independentista catalana, sólo expresa maneras distintas de un mismo proceso de inserción en las categorías simbólicas de la nueva burguesía liberal emergente, a la que se acusa, fundamentalmente, de no cumplir sus promesas "utópicas" más que de lo lesivo de su proyecto.

Alma apátrida

Sociologia de los lumpenintelectuales arrastrados y desesperados por mejorar socialmente lamiendo culos congeneres

1) Un auténtico bodrio de documento

Hace unos días, ha trascendido en diferentes medios de (in)comunicación, la aparición de un nuevo folleto de la organización de la izquierda independentista “Endavant” titulado “Construir un nou camí cap a la República dels Països Catalans, el socialisme i el feminisme” donde discrepan, en líneas muy generales, del pragmatismo estratégico que defendía la ponencia política de la CUP presentada a su abnegada militancia en julio de este año. Así, “Endavant” defiende una vía insurreccional a la independencia que, aun presentándose como obra del sector más genuinamente revolucionario de ese movimiento, adolece de las mismas limitaciones de fondo de siempre y que se relacionan, como no podía ser de otro modo, con las peculiaridades sociológicas del sector social que representan, preñado de sus típicas ambivalencias e indecisiones.

2) El lumpenintelectual: residuo cultural del vertedero capitalista

Este concepto aplica la lógica de la terminología marxista al estudio del mundo de la cultura. Así, de la misma manera que Marx nos hablaba de un “ejército industrial de reserva” formado por un lumpenproletariado que era usado, por parte de la burguesía, como amenaza hacia la clase obrera para hacer bajar sus salarios, de igual forma, el excedente universitario que se zambulle en la precariedad laboral con sus titulaciones debajo del brazo, constituye un “ejército intelectual de reserva”

con el que asustar a la intelectualidad, institucionalmente consolidada, si se aparta del camino correcto. En la medida que esto no ocurre, el primero se encuentra como pez fuera del agua y se ve forzado a construir precariamente su propio espacio político subterráneo a la espera de dar el salto definitivo. Este espacio está preñado de todas las contradicciones inherentes a su realidad presente y a sus aspiraciones futuras.

Su proceso de politización endogámico, fundamentalmente en espacios universitarios y afines, le empuja irremisiblemente a lloriquear ante la burguesía, no por sus condiciones de explotación, sino porque la percibe incapaz de cumplir el proyecto político que se ha propuesto y ha prometido a las clases medias (de las que el lumpenintelectual se siente parte, aunque no guste de confesarlo, como su apéndice frustrado por la precariedad laboral). No hay así un radical cambio de paradigma, que sería lo exigible a cualquier proyecto revolucionario, sino las mismas categorías y aspiraciones simplemente protagonizadas por distintos estratos, más o menos elevados en la jerarquía de clases, del mundo social y cultural burgués.

Aún así, si Bakunin discrepaba con Marx, respecto al carácter revolucionario o dependiente del lumpenproletariado ¿no cabría una noción más positiva del lumpenintelectual? Siempre que este se disuelva como grupo en el seno del movimiento obrero revolucionario, contribuyendo humildemente a elevar su nivel de conciencia, si cabría, pero en espacios políticos, históricamente formados casi exclusivamente por él, solo puede contribuir a inflar su ego, apartarse de la realidad y a asumir acríticamente el universo de valores de la sociedad burguesa. Esto es lo que ha ocu-

les/extracció de minerals d'exportació, i amb una burgesia autòctona precària o inexistent, a “nacions sense Estat” amb una burgesia consolidada que, o bé liderava les reivindicacions nacionals (sota la forma de l'autonomisme), cas de Quebec, o bé col·laborava directament amb el règim dictatorial, cas d'Espanya? Un dels aspectes xocants quan un compara políticament les societats del Primer Món amb les del Tercer és que mentre que, en el primer cas, l'esquerra està associada a ideals com l'universalisme/cosmopolitisme i la dreta al nacionalisme/patriotisme, en el segon cas, s'acostuma a produir el fenomen invers: ens trobem amb una “esquerra patriòtica” confrontada, en varies ocasions, a una dreta “cosmopolita”: i ho poso entre cometes ja que la primera l'acostuma a acusar de ser-ho falsament, doncs, da-



rrere d'aquesta aparença s'hi amagaria la seva entrega al neo-colonialisme occidental.

Aquesta paradoxa s'explicaria pel fet que, al tenir les societats del Tercer Món una burgesia precària i dependent (lumpenburgesia), aquesta seria incapaç o no voldria consolidar la revolució que l'hi pertoca contra les reminiscències socials pre-capitalistes, i que adquiriria el nacionalisme/patriotisme com a ideologia pròpia,

per tant, el seu paper nacionalista/patriòtic l'haurien de prendre els sectors obrers i populars per tal de fer avançar la història. És a dir, es tractaria de fer una revolució ideològicament burgesa, però socialment no protagonitzada per ella, a fi d'obrir les portes a la següent etapa socialista. Però, en el cas català, podem parlar d'una lumpenburgesia incapaç de liderar l'independentisme que justifiqui la presència d'una “esquerra d'alliberament nacional” segons els paràmetres ideològics del Tercer Món?

2) Les dues cares socials de la burgesia independentista catalana i l'error polític conseqüent

A Catalunya el que tenim és una burgesia escindida entre el gran empresariat, nucleat al voltant de Foment del Treball, contrari a la independència, i organitzacions com la CECOT i la CEPYME, representants del petit i mitjà empresariat i dependents de les subvencions de la Generalitat, més aviat a favor del Procés. Es tracta d'una pugna interburguesa per l'hegemonia econòmica i política dins de la societat catalana. No ens trobaríem, doncs, amb una “lumpenburgesia catalana” sinó amb una alta burgesia espanyolista i una petita burgesia independentista orientada, en



nombroses ocasions, a la consolidació d'un mercat intern català però que, també, intenta col·locar l'excedent (en el cas, per exemple, del sector agrícola) a través de grans intermediaris més propers al primer sector burgès que he comentat.

Les característiques sociològiques de la burgesia independentista serien, doncs, paradoxals: estaria coartada en el seu desig de mobilitat social ascendent per l'alta burgesia espanyolista però, a la vegada, exerciria la seva dictadura de classe contra la bigarrada massa social d'un proletariat creixentment cosmopolita. És a dir, la burgesia independentista (que no la totalitat de la catalana) tindria, contradictòriament, característiques d'una lumpenburgesia i d'una vertadera burgesia nacional. És per aquest motiu, que la nostra peculiar versió catalana de "l'esquerra d'alliberament nacional" pensant-se que pot sobrepassar-la, concebant-la només en el primer sentit i defensant teories anti-marxistes (tot i reivindicar-se del llegat de Marx) sobre una suposada iniciativa autònoma de les classes mitjanes, acaba fent-li de cossa política, sent-ne una víctima peculiarment patètica, doncs, queda despullada la seva traïció de classe contra el proletariat: cal recordar, en relació amb això, que "l'esquerra d'alliberament nacional" dels països del Tercer Món mai va concebre una aliança política amb la burgesia on el seu paper hi fos subsidiari, aquest fet inèdit només és possible en societats de capitalisme desenvolupat com la nostra.

3) El cas de Madagascar com a ensenyança històrica

Albert Roca al seu article "La Transició política africana vista desde una periferia ejemplar: lecciones y contradicciones malgaches" ens fa una radiografia política i històrica de Madagascar senyalant-ne una característica que la fa quasi única al continent africà: un dels grups ètnics de l'illa, els merina, ja abans de la colonització francesa, havia iniciat el seu propi procés de modernització capitalista en vistes a consolidar un Estat-Nació autòcton. El nacionalisme merina pretenia imposar-se hegemònicament, com és comú als processos de construcció nacional, a la resta de grups ètnics de l'illa. Així no és estrany que quan es produeix la colonització francesa, que imposa una economia colonial depenent de la metròpolis endarrerint el país, els merina es converteixin en l'enemic a batre per l'imperialisme francès que es serveix de la creació del Partit dels Desheretats de Madagascar (PADESM), agrupant a la resta de grups ètnics ressentits amb els merina, per tal de fer-li's front.

Posteriorment Philibert Tsiranana, dirigent del Partit Socialista Democràtic (PSD) que sorgeix com una escissió del PADESM, es converteix en el primer President d'una República on es mantenen els interessos neo-colonials francesos, el 1972 es derrotat per una revolució dirigida pels merina que entrega el poder al General Gabriel Ramanantsoa que allunya el país de la influència colonial francesa. Posteriorment es farà amb el poder, després de dues curtes presidències de Ratsimandrava i Andriamahazo, el militar Didier Ratsiraka qui inicia una revolució socialista caracteritzada per l'ambigüetat i equilibris entre el nacionalisme merina i la defensa dels demés grups ètnics de l'illa.

que el Papa, és la traïció i la deserció. El nostre lloc està únicament al costat de la classe treballadora i els exclosos de la societat no fent de furgó de cua de les classes mitjanes ben inserides en l'estructura clientelar de la Generalitat que seran les primeres en apunyar-nos per l'esquena quan tinguin oportunitat i que constitueixen la principal avantguarda ideològica d'aquesta estafa política.

No siguem carn de canó d'un conflicte interburgès.

L'independentisme interclassista

català no es ingovernable.

Visca l'anarquia.

Alma apàtrida

Sentència de desnonament per a Kasablanka, tenim des d'avui 16 dies per recórrer, però podrien fer desnonament preventiu

El passat dia 23 d'abril es va celebrar el judici per precari i ja tenim la pitjor sentència. Tot i estar la finca expropiada per l'Ajuntament de Pdecat, Erc i la Cup, i tot i disposar d'un paper de l'Ajuntament on es compromet a fer el necessari per retirar la clàusula que obliga a l'antiga propietària a desallotjar-nos, la sentència ha estat de desallotjar-nos, l'ajuntament que ens va cridar al diàleg el dia 21 per mirar d'arribar a un acord, que ni volem ni els creiem, doncs sabem que el que volen, es fote ma a un projecte que porta funcionant des de 1996.

No estem tristes ni molt menys ens sentim derrotades. Les accions i la campanya en defensa de Kasablanka ha estat intensa i molt dura, ja que molt especialment la cup no ha deixat de mentir i manipular, va ser maco i una victòria indiscutible veure com es contradeien contínuament i s'amagaven penosament durant la contundent acció de la Fira de la Candelera quan vàrem ocupar les Oficines de Territori i Sostenibilitat obligant a l'Alcalde a reconèixer el que havien estat negant: que l'Ajuntament es qui està al darrera del desallotjament.

Des de KASABLANKA ELS HEM DE DIR QUE SEGUIREM FERMES FINS AL FINAL EN EL NOSTRE COMPROMIS INSUBORNABLE DE SEGUIR INGOVERNABLES, QUE SEGUIREM DEFENSANT-NOS I DENUNCIANT LES SEVES MENTIDES.

I QUAN PDECAT I LA CUP ENS ENVIIN LA POLICIA CATALANA AMB LES SEVES PRRRES ENS TINDRAN AL DAVANT CONTENDES DE DEFENSAR QUELCOM QUE ESTIMEM...MAI ENS PODRAN DESALLOTJAR EL NOSTRE ESPERIT SALVATGE LLIURE E INGOVERNABLE!! Per a nosaltres una derrota seria agenollar-nos davant uns polítics que no han fet més que mentir manipular i atacar la resistència que no vol ser domesticada per les cup ni per ningú.

Kasablanka sempre salvatge i ingovernable.

ENS VEIEM ALS CARRERS!!!

TAMBE VOLEM MOSTRAR LA NOSTRA SOLIDARITAT AM TOTS ELS ESPAIS OKUPATS AMENAÇATS DE DESALLOTJAMENT: PUNTALES, KA LA KASTANYA, MAYDAY...

SALUT I ANARKIA

aquesta consigna arreu: als cartells d'Endavant, a les pintades i pancartes dels CDR i inclús entre els anarquistes de la Columna del mateix nom. Com un lema d'origen llibertari ha passat a ser utilitzat per grups aliens, i fins i tot oposats, a aquesta ideologia amb la connivència d'alguns companys àcrates?

No es tracta d'un fet trivial, a ningú se l'hi pot escapar que la naturalesa històrica i actual de l'independentisme català no té res a veure amb substituir la forma "govern" per consells de delegats permanentment revocables per la base segons la fórmula anarquista (per molt que la Plataforma Azadi faci propostes als CDR en aquest sentit). L'adopció d'aquesta consigna només es pot emmarcar en una estratègia deliberada de cooptació dirigida a fagocitar l'anarquisme revolucionari dins del marasme de l'interclassisme burgès. És evident que l'apèndix d'extrema "esquerra" de la burgesia independentista i ultraliberal emergent necessita desesperadament de la legitimació que l'hi suposaria la incorporació de la fracció, que tot i minoritària i fragmentada, representa, ideològica i pràcticament, el sector més d'avançada de la classe treballadora, sobretot en la seva forma anarcosindicalista. Perquè? Doncs a fi de que no sigui tan evident a ulls de tothom el caràcter petitburgès i lumpenintel·lectual d'aquest sector polític disposat a vendre a Déu i a sa mare per mantenir-se en la línia de flotació de la societat de classes o per unes engrunes del reconeixement social que creuen merèixer a través de les seves titulacions acadèmiques.

En aquesta estratègia compten amb la col·laboració d'un anarquisme que ha assumit acríticament el llegat ideològic estalinista consistent en entregar lligat de mans i peus el proletariat a la direcció política de la petita burgesia a través de consignes ambigües com "Poder Popular" i que despleguen tota la seva operativitat a la perfecció, com a significant buit de significat, en aquest "totum revolutum" que és el Procés: anarquisme sense amor propi a qui no sembla importar actuar com l'apèndix de l'apèndix d'una burgesia cada cop més desacomplexadament d'ultradreta i neoliberal. També amb la d'un anarquisme idealista, en el pitjor sentit del terme, que s'emmiralla amb la confrontació per la confrontació sense entendre que el grau d'una revolta no es mesura simplement per la quantitat d'enfrontaments i disturbis amb les forces repressives de l'Estat sinó per la capacitat de paralitzar l'economia com a pas previ a l'autogestió dels mitjans de producció: etapa a la que no es podrà arribar mai actuant de forces de xoc per reforçar la capacitat de negociació política de la burgesia independentista de cara a aconseguir un tall de pastís més gran de l'acumulació capitalista.

Així, com un terrible joc de matrioxques russes, els desvergonyits defensors de la "via eslovena", contenen dins de la dinàmica política que han configurat a la seva pròpia oposició d'esquerra i extrema-esquerra com si fossin hostatges llestos a ser llançats a l'arena d'un conflicte del que només en poden resultar perdedors. No ens prestem a participar ni a ser enquadrats com escamots de l'Estat català: el primer deure d'un/a anarquista davant la crida a files de la burgesia, i els seus fanàtics servidors petitburgesos més papistes

La història malgaix ens mostra la paradoxa de com l'origen d'una esquerra, que en aquesta illa acaba dirigint la Primera República independent, no es troba en un despreniment del nacionalisme burgès autòcton merina sinó sorprenentment en una escissió d'un partit demagògic que, amb l'excusa de defensar els grups ètnics marginats pel primer, defensava els interessos del colonialisme francès. Fent un exercici d'imaginació sociològica, i sempre tenint en compte les diferències evidents entre Catalunya i Madagascar, algú s'imagina avui que una possible independència provingués d'una escissió esquerrana de Ciutadans (que, demagògicament, diu defensar a la classe treballadora castellano-parlant catalana) enlloc del PDECAT?

La burgesia merina, a l'igual que la catalana, era contradictòriament lumpenburgesia (respecte als colonialistes francesos) i burgesia nacional (respecte a la resta de grups ètnics a qui oprimia i explotava). Només una comprensió cabal d'aquest fet paradoxal pot orientar una política revolucionària que tingui com a prioritat frenar la riuada constant d'adhesions obreres a Ciutadans i guanyar-les per a la causa de la revolució social, i en conseqüència, per a un nou model de relacions politico-territorials realment emancipador. I això no es podrà aconseguir mai fent seguidisme dels merina catalans.

Alma Apátrida

La Cup de Molins retratada per Kasablanka, ara callen com si no anés amb ells sense donar explicacions del comunicat.

Fins on arriba la hipocresia que encara ara en el seu bar, Casal Popular Barrina et venen un entrepà que es diu Kasablanka, els mateixos que deien estar en contra del desallotjament però que l'Ajuntament no hi podia fer res, els mateixos que no van aparèixer durant les vuit hores i mitja que va durar l'okupacio de l'Oficina de Territori i Sostenibilitat de Molins de Rei i que va acabar amb l'Alcalde firmant un document on accepta expropiar la finca sense demanar "libre de cargas" o sigui d'okupes.

Voldran callar-ho perquè els retrata com mentiders i covards però també com a pacificadors de la dissidència, venent reformisme com a revolucionari i domesticant a la dissidència obstinats en negar que amb la lluita es com s'aconsegueixen les coses.

Kasablanka no som els mes purs, ni exemple de res, però no permetrem que s'apoderin de les nostres lluites, que maquillin la veritat, que no és altra que el fet que han estat ells els que han volgut fotre ma a Kasablanka i quedar-se l'espai i la seva història. La resistència i la solidaritat els han retratat i que ningú dels seus exigeixi que donin explicacions es simplement fastigós. Som el lumpen, la xusma, els pobres... Kasablanka sempre ingovernable .

Una opinió sobre la intenció de buscar pactes amb els espais okupats de part del moviment okupa de Vallcarca...

En primer lloc he de dir que la meua opinió es la d'algú que em sento política i emocionalment lligat a la okupació "tradicional" o okupació amb "k" com a forma de lluita no assimilada pel sistema, amb totes les seves mancances, una lluita de la que m'hi sento part, me la sento meua, però no en el sentit de propietat, sinó ben al contrari, un instrument de lluita que crec encara viu, útil i que noves generacions poden utilitzar, com ja ho fan, portant-lo mes enllà, per consolidar un moviment més fort sent capaços d'aconseguir avançar on les generacions anteriors ens vam estancar. Tinguin, per tant, l'opció de sentir-se'l seu i qui sap si transformar-lo i dur-lo molt més enllà.

Per entendre el que està passant a Vallcarca, he llegit l'entrevista a Heura Negra, col·lectiu de Vallcarca que aposta per negociar els espais okupats per tal d'aconseguir lloguers socials. Negociant tan amb l'Ajuntament com amb Nuñez i Navarro. Justifiquen la seva posició prioritzant els projectes que s'hi realitzen i afirmen que la okupació no és de ningú i que prefereixen trencar "dogmes antipactes de la okupació

amb "k" o tradicional que, segons ells, no surten del gueto radicalitzat que ells pretenen trencar, per tal de teixir xarxes amb els veïns dels barris. Afirmen que lluiten amb els veïns i veïnes per combatre la gentrificació buscant acords amb l'Ajuntament i amb Nuñez i Navarro per ser efectius en la lluita contra l'especulació, i suposo que ja que són un col·lectiu llibertari, combatre el poder.

Argument delirant i molt tou, com es pot combatre especulació buscant acords amb el principal especulador del barri?? Com es pot combatre el poder i el sistema buscant acords amb l'Ajuntament, que especula i que administra el poder i el sistema capitalista a la ciutat?? Estar en contra de pactar l'okupació no és un dogma, és lògic i impenable, res pots negociar amb l'Estat si el que vols es destruir-lo, és absurd, i per a mi indigne, civilitzador i mai revolucionari. Però és que a més a més, el seu argumentari no encaixa amb l'okupació però no opten per dir, nosaltres okupem per negociar i res volem saber del moviment okupa tradicional, que és obsolet i que desacrediten tixant-lo de "raver i drogata". No, no només no se'n aparten sinó que insinuen ser els okupes que lluitaven a Can Vies o al Banc Expropiat, i ho fan, perquè son conscients que l'únic que els dona força per negociar es la força de l'okupació que tan critiquen. És el de sempre, els revolucionaris aconsegueixen petites o grans victòries que els reformistes s'atribueixen, i així de passada es queden amb la història. Quan tocava ells eren okupes a Can Vies o al Cinema Princesa això els acredita com a revolucionaris, quan en realitat son ells els que dinamiten l'herència revolucionària d'aquell moment, amb l'excusa del errors de cada revolta del passat per culpa dels

Una altre vegada ens veiem amb la necessitat de dir-los que res tenim a parlar i res hem d'escollar del que l'Ajuntament ens pugui dir. I ens preguntem, que volen ara? Fer veure que alguna cosa hem de parlar per donar la imatge que es gràcies a la seva gestió que s'atura el desallotjament?

Doncs no! Es gràcies i només gràcies a les mobilitzacions i la pressió de la lluita ingovernable de moltes solidàries amb Kasablanka i es així com aturarem el desallotjament.

Per això us convoquem a totes el proper dimecres dia 10 a les 10:00 hores a l'Estació de la Renfe de Sant Feliu per aturar el desallotjament.

**Ens veiem als carrers!!
Kasablanka salvatge e ingovernable!!**

Hem destapat amb la nostra lluita la mentida i la hipocresia de l'Ajuntament de la Cup, Pdecat i Erc. Ara volen quedar bé?

Doncs res de res.

Ingovernables: De cançó anarquista a lema de l'extrema-esquerra del Front Patriòtic burgès

Recordo quan fa alguns anys un dels meus professors d'institut, comunista ortodox i recalitrant, em comentava que aquesta idea dels anarquistes de ser "ingovernables" els hi venia dels reaccionaris romàn-

tics i que pensava que era un greu error, com un defecte congènit que espatllava la doctrina d'uns revolucionaris que, per altra banda, considerava sincers. Aquest to condescendent era de la mateixa índole que l'utilitzat per Marx en les seves confrontacions dialèctiques amb Bakunin: sincer però equivocat. Jo, en canvi, sempre vaig pensar, pel contrari, que era la conseqüència lògica del pensament revolucionari il·lustrat: si fiava de la raó per regir els actes humans i rebutjava l'obscurantisme religiós, legitimador dels poders polítics terrenals, la conseqüència última i lògica dels seus sectors polítics més avançats devia ser la negació de qualsevol govern o institució que pretengués regir a un ésser humà que es considerava prou madur per autogovernar-se.

Per aquella època els inoblidables anarquistes madrilenys "Sin Dios" van treure un disc amb aquest nom i el lema es va reproduir per tots els mitjans (pintades, samarretes etc.). L'any 2017 el segell discogràfic "Propaganda pel Fet", vinculat a l'Esquerra Independentista, va treure el treball de Xavi Sarrià "Amb l'Esperança entre les Dents" la segona cançó del qual es titulava també "Ingovernables". El passat 21 de Desembre d'aquest any que ja acaba, en la mobilització patriòtica que va sacsejar Catalunya en motiu del "Consell de Ministres" de Barcelona, vam veure reproduïda



III

Juan Perdigón Gutierrez (1895-1970), conocido en Brasil como Joao Perdigao, nació en Casillas del Ángel (Fuerteventura-Islands Canarias) y emigró a esta nación latinoamericana donde se convirtió en uno de sus más destacados militantes anarquistas. Estuvo presente en la formación del primer Partido Comunista do Brasil (PCB) en 1919 que, aunque parezca sorprendente y como caso excepcional en Latinoamérica, estuvo formado mayoritariamente por anarquistas ¿Cómo explicar esto? Hay que tener en cuenta que, aunque pudiera llamarse así, tenía al principio poco más de PC que el nombre, hecho que se explica por el enorme influjo que tuvo la Revolución Rusa entre el proletariado brasileño. Se apartó, por el contrario, de la refundación de 1922 donde se aceptan a rajatabla los planteamientos leninistas. Un proceso, por lo tanto, donde un sector del anarquismo se fue bolchevizando, primero simbólica e iconográficamente y luego estratégica y políticamente.

Es conocida la frase de Karl Marx de que la historia se repite siempre dos veces “primero como tragedia y luego como farsa”. Desde luego, la progresiva bolchevización de un sector del anarquismo brasileño y latinoamericano fue una tragedia porque fragmentó el movimiento y fue una de las causas, junto a otras no menos importantes como la represión, de su progresiva pérdida de influencia social. Pero la repetición del mismo proceso en organizaciones actuales como Embat, y sus correligionarios brasileños, solo puede ser definida con el segundo término pues el filósofo

alemán quería explicarnos con este aforismo que debemos ser inmisericordes con las expresiones políticas que no están ajustadas a su época, y desde luego, hoy en día no existe precisamente el auge bolchevique que justifique semejante viraje ideológico.

Así la conferenciante no pudo evitar caer en la paradoja de hacer apología de unos movimientos de protesta caracterizados por el antipartidismo y la organización en grupos de afinidad y defender, a su vez, modelos de estructuras partidarias superados por la historia.

Alma apátrida

El dimecres dia 10, a les 10:00 hores, us convoquem a totes a l'Estació de Sant Feliu per aturar el judici per desallotjar KASABLANKA

Avui divendres, hem sabut per mitjà d'un whatsapp de l'advocada d'ofici en el judici a Kasablanka, que l'Ajuntament vol reunir-se amb ella, aquest dilluns a la una i mitja a l'Ajuntament, i ella ens ha demanat que l'acompanyem que és important.

Pensem que si l'advocada demana que l'acompanyem és perquè l'hi ha dit l'Ajuntament, però potser és el menys important.



“costres” que s'aprofitaven del seu sacrifici revolucionari i voluntariós. Un moviment que a elles els ha suposat un sacrifici immens, que malgrat nosaltres han tirat endavant, i ningú els pot criticar de buscar pactes, doncs qualsevol que hagi fet tan de sacrifici, tanta lluita sofrida, tant d'esforç, tants anys i tan dolor, que pobre del qui s'atreveixi a acusar-los de reformistes i de caradures covards que s'aprofiten de lluites col·lectives per negociar sortides personals que els permetin seguir transformant el món i les ciutats en llocs més “xaxilereles” i seguir estan en els llocs més alts de la jerarquia social revolucionària per ser algú sense fer mai res, i si han de liquidar formes de lluita per generacions futures, ho fan perquè ells pensen en millorar la vida de les veïnes normals i no la lluita de quatre antisistema, en el seu argot “insures”, descerebrats que no van enlloc.



Mai aconseguiran res negociant amb institucions mes que sortides personals i domesticadores.

VISCA OKUPACIÓ SALVATGE E INGOVERNABLE!! LA LLUITA ES COMPROMIS I ALGUN SACRIFICI PERO TAMBE PLAER IMMENS E INCOMPARABLE!! VISCA EL PLAER IMMENS DE DEFENSAR EL QUE ESTIMES!! DESTAPEM FARSANS CLASISTES I SOPÈRBIS!

VISCA L'ANARKIA!!!

Crónica sobre la charla “Brasil en l'actualitat: lluites populars, extrema dreta i anarquisme social” en el Ate-neu Popular la Bugadera del barri de Horta (Barcelona)

I El pasado viernes 22 de marzo a las 19:30, en un local regentado por jóvenes de la “izquierda independentista”, la organización libertaria “Embat” organizó una charla a cargo de una correligionaria brasileña que estuvo vinculada a la Coordenação Anarquista Brasileira (CAB), representación en esta nación latinoamericana de la autodenominada corriente “especificista” del anarquismo, sobre la situación sociopolítica actual con el ascenso al poder del ultraderechista Jair Bolsonaro. El militante encargado de presentar a la conferenciante hizo una pequeña disertación trufada de las falsas dicotomías a las que nos tienen acostumbrados esta corriente: anarquismo teórico versus anarquismo político y práctico, en la que ellos se sitúan, y se consideran para más inri como los únicos que lo hacen, en la segunda posición.

Personalmente considero que ya va siendo hora de decirle a esta organización que estas falacias discursivas que pregonan solo sirven para estigmatizar a los y las compañeras que no comparten sus puntos de vista presentándoles, de forma distorsionada y caricaturesca, como una suerte de “ratones de biblioteca” que supuestamente no se ensucian las manos con las contradicciones sociales, con el único fin, me parece, de agradar en entornos políticos opuestos, e incluso hostiles, a los planteamientos anarquistas. Ya basta también de frivolar con la teoría anarquista como



si hubiera que renunciar a ella para participar en las luchas sociales: esto me parece, sinceramente, servirse de un vulgar populismo anti-intelectualista, que desgraciadamente tiene mucha audiencia, para justificar su pragmatismo y posibilismo político. A mi entender, los anarquistas debemos hacer comprensibles nuestros planteamientos, sí, lo que no es igual a rebajarlos o simplificarlos pues eso sería tomar por estúpida a la gente en lugar de contribuir a elevar su nivel de conciencia.

II

Ya entrando en el tema de la charla, la conferenciante se remontó a las protestas por el aumento de las tarifas de los buses que llevó a un cuestionamiento general del “establishment”, con una mezcla de posiciones de izquierda y derecha, que terminó con la destitución de Dilma Rousseff. Expresó, con pesar, como un movimiento derechista soterrado, desde el fin de la dictadura en 1985, emergió y capitalizó el descontento social surgido de las movilizaciones. La historia del mundo contemporáneo está llena de ejemplos de cómo la derecha sobrepasa política o electoralmente a una izquierda militante que inició, en su momento, una ola de protestas: El

Partido Radical y la CEDA respecto a la sublevación anarcosindicalista en Casas Viejas contra el gobierno de Azaña durante la Segunda República Española en 1933, los ulemas iraníes de Jomeini respecto a los comunistas contra el Sha de Persia durante la Revolución Islámica en 1979 o los “Hermanos Musulmanes” respecto a los jóvenes revolucionarios de la Plaza Tahrir contra el gobierno de Hosni Mubarak durante la Primavera Egipcia en 2011, por poner solo algunos ejemplos.

Para el caso de Brasil, la conferenciante culpó, acertadamente, al electoralismo y estrategia de conciliación de clases del Partido dos Trabalhadores (PT) de la debacle, pero también señaló como su corriente cometió el error de no prever que, ante el fracaso de los planteamientos socialdemócratas, ascendería la ultraderecha populista de Bolsonaro. En relación a esto, hay un debate entre los historiadores respecto a si el auge del fascismo se correspondió con un momento de auge del movimiento obrero revolucionario o, si por el contrario, fue la respuesta política a su situación de repliegue después de la derrota: Este segundo enfoque relacionaría el ascenso de Adolf Hitler al poder con el fracaso de la revolución espartaquista o el triunfo de los camisas negras de Mussolini con el declive de la agitación proletaria del Biennio Rosso.

En ambos casos el sindicalismo y el socialismo reformista jugaron un papel clave en desarticular el movimiento revolucionario mediante la represión o la búsqueda de pactos con el Estado. Esta traición de clase

allanó el camino a la bestia fascista. ¿Acaso no ha ocurrido algo parecido respecto a la efervescencia social del 15-M y el papel desactivador de Podemos, y su embrión dentro del mismo movimiento, que expliquen ahora el ascenso de VOX? Sin conocer a fondo el contexto social brasileño, quizás los militantes anarquistas de la CAB pensaron que el auge de una ultraderecha endógena aparecería cuando más combatividad hubiera en las calles y no como la repugnante semilla que germina en la tierra quemada por la socialdemocracia del PT. Por eso, nunca hay que subestimar a los grupúsculos fascistas pues recordemos que el NSDAP empezó con cuatro borrachos diciendo pendejadas en una taberna y Amanecer Dorado haciendo fanzines de estilo underground.

La situación actualmente en Brasil es alarmante: aparte de la presencia de una escandalosa corrupción con la existencia de “funcionarios fantasma”, es decir, que no lo son y cobran del Estado y la financiación ilícita de la formación política de Bolsonaro, nos encontramos con la voluntad de declarar terroristas a los movimientos sociales de los sin tierra y de los sin techo.



También, según denunció la conferenciante, existe la intención de liberalizar las armas en una sociedad en la que se producen 60.000 muertes violentas al año. Respecto a este punto, considero que no se profundizó lo suficiente pues el anarquismo revolucionario, a mi entender, no puede caer en el discurso socialdemócrata del control de armas que solo justifica y refuerza el monopolio de la violencia por parte del Estado.

Según alguien, nada sospechoso de ultrazquierdista o anarquista ortodoxo, como el cineasta estadounidense Michael Moore, como explica en Bowling for Columbine, los crímenes no se producen tanto por la proliferación de estas sino por el deterioro del bienestar social y el recorte en los servicios públicos pareja a la extensión de la ideología atomizadora del neoliberalismo capitalista. Así, pone como ejemplo Canadá, donde también circula una importante cantidad de armas entre la población, y no ocurren la cantidad alarmante de asesinatos del país vecino. Respecto a este tema hay que insistir, entonces, en el modelo de las milicias obreras y la autodefensa parejo a la lucha, con perspectiva revolucionaria, por más conquistas sociales que cohesionen al proletariado, como forma de vencer la ideología del “todos contra todos”, y no dar nunca legitimidad al Estado para gestionar un tema tan importante y sensible como la seguridad. Entendámonos: no es lo mismo la expresión “la democracia es un fusil en el hombro de cada obrero” de V.I. Lenin que los planteamientos reaccionarios de la Asociación Nacional del Rifle en Estados Unidos.